

ഞാൻ ഹിന്ദുവായതെന്തിന്?

അതുലാനന്ദ സ്വാമികൾ.
(ഹൈബ്രീഡ്.)

ഞാൻ മിനുവായതെന്തിനും?

ഗ്രന്ഥകർത്താവ്.

അതുലാനന്ദസപാമികൾ.

പരിഭാഷകൻ,

അതുലാനന്ദസപാമികൾ.

8-00 പതിപ്പ് കോപ്പി 2000

വില അണ് 4

ബി. ബി. പ്രസ്സ്, ചാവുർ.

മുഖവുര.

* ബ്രഹ്മചാരി ഗുരുഭാസ്, എന്നു പേരായ ഒരു ഡച്ചഹിന്ദു കൽക്കട്ടാ വിവേകാനന്ദസംഘത്തിൽ പെച്ച് ചെയ്ത പ്രസംഗമാണ് ഇതിലെ വിഷയം. മിസ്റ്റർ ഹൈബ്ജോം എന്ന പശ്ചാത്യനാമധാരിയായിരുന്ന ഇദ്ദേഹം ഹിന്ദുധർമ്മവും ഹിന്ദുനാമവും സ്വീകരിച്ചതെങ്ങിനെ എന്നു ജ്ഞാനപുരമേ ഭാരതഭൂമിയുടെ ആത്മീകനില, ഹിന്ദുമതവും ക്രിസ്തുമതവും തമ്മിലുള്ള സംബന്ധം, ഭാരതീയരുടെ കർത്തവ്യകർമ്മം മുതലായ അനേകകാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി ഇതിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നു. ക്രിസ്തീയ മിഷണറിമാരുടെ കരോരശ്രമങ്ങളും സാമുദായിക മത്സരങ്ങളും പ്രബലമായി പ്രചരിക്കുന്ന ഇന്നത്തെ കേരളത്തിന് ഒരു വിദേശീയ സഹോദരൻ ഹിന്ദുമതത്തെപ്പറ്റി പറയുന്ന അഭിപ്രായങ്ങൾ അറിയുന്നത് എല്ലാവിധത്തിലും ഉപകാരപ്രദമായിരിക്കുമെന്നുള്ള വിശ്വാസമാണ് എന്നു ഈ ഭാഷാന്തരത്തിനു പ്രേരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഇന്നുവരേ, ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിച്ച ഹിന്ദുക്കളുടെ “ഞാൻ ക്രിസ്ത്യാനിയായതെന്തിന്?” എന്നു പ്രതിപാദിക്കുന്ന ലഘുലേഖകൾ മാത്രമേ കേരളീയസാഹിത്യത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതായി അറിവുള്ളു. അതിനാൽ ഭാരതീയർക്കും വിജയലാപങ്ങളിൽ ഒന്നാമത്തേതായിത്തീരുന്ന ഇതിനെ പരിഗണിക്കാം. ഈ വിജയലാപം ഭാരതീയർക്കുവേണ്ടി മതാഭിമാനം ഉദ്ദീപിപ്പിക്കുന്നതിന് ഉപകാരമായി ഭവിയ്ക്കുമെന്നാശിച്ചുകൊണ്ടും, അതിലേയ്ക്ക് അനുഗ്രഹിക്കുന്നതിന് സർവ്വശക്തനോടു പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടും ഈ ഗ്രന്ഥം സജ്ജന സമക്ഷം സമർപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

എന്ന്, പരിഭാഷകൻ.

---

* ഇദ്ദേഹം ഇപ്പോൾ സന്യാസം സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇപ്പോഴത്തെ പേര് അതുലാനന്ദസ്വാമികൾ എന്നാണ്.

ഞാൻ ഹിന്ദുവായതെന്തിന്?

‘ഞാൻ ഹിന്ദുവായതെന്തിന്?’ ‘ഇൻഡ്യയിലേ എന്റെ അനുഭവം എന്തു?’ എന്നീ വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ച് പ്രസ്താവിക്കണമെന്നാണ് പ്ലോ നിങ്ങൾ എന്നോട് ആവശ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ചോദ്യം ചോദിക്കാൻ വളരെ എളുപ്പം. എന്നാൽ ഉത്തരം പറയുന്നത് അത്ര എളുപ്പമല്ല. ഇൻഡ്യയിലെ എന്റെ അനുഭവങ്ങൾ അന്യനായൊരാൾക്ക് ഗ്രഹിപ്പിക്കേണ്ടതു് എങ്ങിനെയെന്നു ഞാൻ അറിയുന്നില്ല. അന്യരാജ്യത്തെക്കുറിച്ച് ഒരുവന്റെ മനസ്സിൽ പതിയുന്ന അഭിപ്രായങ്ങൾ, വിശദവും നവീനവുമാണെങ്കിൽ മാത്രമേ അന്യനായൊരാൾ ഗ്രഹിപ്പിക്കാൻ സാധിക്കയുള്ളൂ. ഞാൻ ഇൻഡ്യയിൽ വളരെക്കാലം താമസിക്കയും ഇൻഡ്യയേയും ഇൻഡ്യക്കാരുേയും എന്റെ സ്വന്തമായി കരുതുകയും ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ട് ഒരു അന്യനാട്ടുകാരന്റെ നിലയിൽ നിന്ന് നിങ്ങളെ നോക്കുവാൻ എനിയ്ക്ക് നിവൃത്തിയില്ല. ഒരു അന്യനാട്ടുകാരൻ, താൻ സന്ദർശിക്കുന്ന രാജ്യത്തെ അന്യരാജ്യങ്ങളോട് താരതമ്യപ്പെടുത്തുകയും, ആ രാജ്യത്തു കാണുന്നതിനെക്കുറിച്ചെല്ലാം വിമർശിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അയാൾ ഭൂമിയിൽ പശ്ചാത്തലം ചെയ്യുന്നു. ജനങ്ങളോട് എത്രയെല്ലാം സ്വതന്ത്രമായി പെരുമാറുകയും, സഹോദരഭാവത്തിൽ വർത്തിക്കുകയും ചെയ്താലും അയാൾ ഏതെങ്കിലും സാക്ഷിഭാവമാണു വലംബിക്കുന്നതു്. ബാഹ്യമായി സ്വദേശികളുടെ വേഷവും ആചാരവും നടപടിയും അനുകരിച്ചാലും ഒരുവൻ ആദ്യത്തെ

രമായി ഒരു വെറും വിദേശിയായിത്തീരുന്നതായും. സദുദ്ദേശ്യത്തോടെ ഒരു രാജ്യത്തിന്റെ അഭ്യുന്നതിയ്ക്കുവേണ്ടി വേല ചെയ്യുന്നവരുടെ ഇടയിൽപ്പോലും ഇങ്ങനെ ധാരാളം കാണാറുണ്ട്. ക്രിസ്തീയോപദേശിമാർ തന്നെ ഇതിന് ഒരു ഉത്തമ ഉദാഹരണമാണ്. ഒരു വിദേശീയജനവിഭാഗത്തോടു് വാസ്തവമായ ഐക്യം പ്രാപിക്കണമെങ്കിൽ സ്നേഹവും സഹതാപവും മാത്രമുണ്ടായാൽ പോരാ; തന്റെ ഭൂതകാലസ്ഥിതികൾ മറന്ന് അവയോടുള്ള ബന്ധം വേർപെടുത്തി, ജീവിതം ഏറക്കുറെ ഒരു പുതിയരീതിയിൽ ആരംഭിക്കുന്നതിനതന്നെയും ആവശ്യമുള്ള ശക്തി ഉണ്ടായിരിക്കണം. എന്നാലും സങ്കലനം വളരെ മന്ദമായേ സംഭവിക്കുകയുള്ളൂ. അതു് ആഭ്യന്തരവികാസത്തിൽനിന്നും മനസ്സിന്റെ രൂപാന്തരപ്രാപ്തിയിൽനിന്നും ആണ് ഉണ്ടാകേണ്ടതു്. ഒരു രാജ്യത്തെ ജനങ്ങളുമായി യഥാർത്ഥത്തിൽ ഐക്യം പ്രാപിക്കണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നവർ ആ ദേശത്തിന്റേയും ആ ദേശക്കാരുടേയും ജീവിതമേം, ആദർശം, അല്ലെങ്കിൽ ജീവൻ എന്താണെന്ന് കണ്ടുപിടിച്ചു് അന്തസ്സമായി ജീവിക്കണം.

ഭാരതഭൂമിയുടെ ജീവചൈതന്യം ആദ്ധ്യാത്മികധർമ്മമാണ്. ഒരുവന്റെ ജീവിതാദർശം—പരാലക്ഷ്യം—ഈ ധർമ്മമായി പരിണമിക്കുന്നതുവരെ, ഇൻഡ്യയുടെ മറ്റു ഭാവങ്ങളെ അയാൾ എത്രമാത്രം സ്നേഹിക്കയും ബഹുമാനിക്കയും ചെയ്തിരുന്നാലും, അയാൾക്ക് വാസ്തവത്തിൽ ഭാരതമാതാവിന്റെ ഒരു കുട്ടിയായി തീരുന്നതിനോ ഭാരതീയരുമായി ഐക്യം ലഭിക്കുന്നതിനോ സാധിക്കയില്ല. “ഹിന്ദുക്കളിൽ വെച്ച് ഹിന്ദുവായിത്തീരുന്നതുവരെ” ഒരുവന് ഒരു അ

സ്പനാട്ടുകാരനായിരിക്കുവാൻ മാത്രമേ സാധിക്കയുള്ളൂ. എന്നാൽ ഒരു ഹിന്ദുവായെന്നതു പുറമെയുള്ള വേഷംകൊണ്ട് പ്രാപിക്കാവുന്ന ഒരു അവസ്ഥയല്ല. അതു പ്രകൃത്യാ മനസ്സ് അത്യാർത്തിയോടെ കൊതിച്ചു അലഞ്ഞുതിരിയുന്ന, ഋഷിമാരുടേയും മാഹർഷിമാരുടേയും അനുഭൂതികളാണ്. ലോകത്തിലെ മറ്റു യാതൊരു വർഗ്ഗക്കാർക്കും സമുദായക്കാർക്കും അധീനമായിട്ടില്ലാത്ത ദിവ്യനിധി മനുഷ്യലോകത്തിനു വിതരണം ചെയ്യുന്നതിനായി ഭാരതമാതാവു തന്റെ കൈകളിൽ വച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ ഇൻഡ്യ സകല രാജ്യങ്ങളുടേയും ഇടയിൽ പ്രഥമസ്ഥാനത്തു സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നു. അന്യരാജ്യക്കാർക്ക് ധനമുണ്ടായിരിക്കാം. അവർ കൂടുതലായി ഐഹികസുഖം അനുഭവിക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കാം. എന്നാൽ ഇൻഡ്യയിൽ ചൈതന്യോമൃതമായ ആത്മതത്വം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. ഇതില്ലെങ്കിൽ സകല സമുദായവും രാജ്യവും കാലചക്രത്തിന്റെ ഭ്രമണവേഗത്തിൽപ്പെട്ട് നഷ്ടമായിപ്പോകും.

സ്ഥൂലലോകത്തിന്നപ്പുറം, ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്ക് ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിയാത്തതായി, മനുഷ്യഹൃദയസ്പർശമായിരിക്കുന്ന ഏതോ ഒരു ഭാരതഭൂമിയ്ക്ക് സ്വായത്തമായിട്ടുണ്ട്. അതിനോടു ചേർച്ചയുണ്ടാകുമ്പോൾ ഒരുവൻ ഒരു യഥാർത്ഥ ഹിന്ദുവായിത്തീരുന്നു. അപ്പോൾ ഒരുവൻ ഇൻഡ്യയോടുള്ള സ്നേഹം നൂറിരട്ടി വർദ്ധിക്കുന്നു. അതു ജനങ്ങളോടും രാജ്യത്തോടും ഉള്ള സ്നേഹത്തേക്കാൾ അഗാധതരങ്ങളായ തലങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കുന്നു. അപ്പോൾ ഒരുവൻ ഇൻഡ്യയുടെ മമ്കം-ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്ക് ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിയാത്ത ആ യ

മാതൃഭാവം—പ്രത്യക്ഷമാകുന്നു. ഭാരതമാതാവിന്റെ യഥാർത്ഥസന്താനങ്ങളിൽ ഒരുവനാകണമെന്നു ആഗ്രഹിക്കുന്ന ഏതൊരുവനും ഭാരതീയരുടെ നിർവ്യാജസ്നേഹത്തേയും സഹതാപത്തേയും ഉദിപ്പിച്ച് ഒരു ഹിന്ദുവായിത്തീരേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഹൃദയം ഹൃദയത്തോടു ബന്ധിക്കുകയും ആത്മാവ് ആത്മാവിനെ സ്പർശിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ മാത്രമേ യഥാർത്ഥകൃപ സംഭവിക്കുകയുള്ളൂ. എന്നെന്നാൽ, മതത്തോളം ബലവത്തായി വേറെ യാതൊരു ബന്ധവുമില്ല.

ഇതുകൊണ്ടു തന്നെയാണു് നമ്മുടെയിടയിൽ താമസിച്ചു വേലചെയ്യുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യയില്ലാത്ത പല ഉത്തമജനങ്ങളും, അവർക്കു് പല സദുദ്ദേശ്യങ്ങളുണ്ടായിരുന്നിട്ടും, വെറും വിദേശീയരായി, വിദേശീയാശയങ്ങളോടുകൂടി, വിദേശീയലക്ഷ്യാനുസാരികളായിത്തന്നെയിരിക്കുന്നതു്. അവർക്കു് ഇൻഡ്യയുടെ ലക്ഷ്യം—ഭാരതമാതാവിന്റെ മമം—മനസ്സിലായിട്ടില്ല; അവർ ജനങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തെ സ്പർശിക്കുന്നില്ല. അതിനാൽ അവരുടെ ശ്രമങ്ങൾ മിക്കപ്പോഴും ഉത്തമഫലത്തിൽ പര്യാപ്തമാകുന്നില്ല.

ഒരു യഥാർത്ഥ ഹിന്ദുവാകുന്നതിനു് ഈ രാജ്യത്തെ വേഷാചാരങ്ങളെല്ലാം പകർത്തി സ്വീകരിക്കണമെന്നില്ല; വേഷിയും നേരിയതും ധരിക്കണമെന്നില്ല; ഇൻഡ്യയിൽ വന്നു താമസിക്കണമെന്നുമില്ല. ഒരു യഥാർത്ഥഹിന്ദുവാകുന്നതിനു് ഒരുവൻ ഭാരതീയ ജാതികളുടേയും അന്ധതാരപുരുഷന്മാരുടേയും ആത്മികപുത്രനായിത്തീർന്നു്, അവരുടെ വചനാമൃതം അത്യാസക്തിയോടെ പാനം ചെയ്യുകയും, അവരുടെ പാദം

രവിനങ്ങളിൽ ഇരുന്ന് അധ്യയനം ചെയ്യുകയും, അദ്ധ്യയനാനന്തരം അവരുടെ ജീവിതക്രമമനുസരിച്ച് ജീവിക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അപ്പോൾ നാം യഥാർത്ഥ ഹിന്ദുക്കളായി, ഏകോദ്ദേശ്യത്തോടുകൂടിയ ഏകാദരസന്താനങ്ങളായിത്തീരുന്നു. ആ ഏകോദ്ദേശ്യമെന്ത്? ആത്മാവിന്റെ മോക്ഷത്തിനും ജഗത്തിന്റെ ഹിതത്തിനും ആയി കർമ്മം ചെയ്യുക എന്നതു തന്നെ.

അപ്പോൾ വെളിയിൽ കാണുന്ന വ്യത്യാസങ്ങളെല്ലാം നിസ്സാരങ്ങളായിത്തീരും. തൊലിയുടെ നിറം, ജീവിതക്രമത്തിലേ ലഘുവ്യത്യാസങ്ങൾ എന്നുമാത്രമല്ല എല്ലാ പക്ഷപാതമേതുള്ളും അസ്തമിക്കുന്നു; വരമ്പുകളും പരിധികളും എല്ലാം തകരുന്നു; അത്മാ ആത്മാവോടു സംസാരിക്കുന്നു; ഹൃദയം ഹൈന്ദവസമുദായ ഹൃദയത്തോടൊന്നിച്ച് തുടിക്കുന്നു.

ഇപ്രകാരം സാധ്യമാണോ എന്നുള്ളതിനെപ്പറ്റി അല്പംപോലും ശങ്കിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. സംശയം നീക്കുന്നതിന് ഒരൊറ്റ നാമം — നിങ്ങൾക്ക് എല്ലാവർക്കും നല്ല പേരെ പരിചയമുള്ള ഒരു പേര്, *‘ബ്രഹ്മചാരിണി നിർവ്വേദിത’ എന്ന ഏക സംജ്ഞ, ധാരാളം ശക്തിമത്തായിത്തീരും. ഞാനു ഇത്രയും വാക്കുകൊണ്ടു വളച്ചുകെട്ടി പറയുവാൻ ശ്രമിച്ചതെല്ലാം ആ മാനുഷഹതിയുടെ ജീവിതത്തിൽ നിന്നു പ്രത്യക്ഷമായി കണ്ടറിയാവുന്നതാണ്. എന്നേ തെ

---

* മിസ്റ്റർമാർഗ്ഗാർ ഇഴ-നോമ്പിൾ എന്ന പാശ്ചാത്യവനിത-ഇവർ ശ്രീ വിവേകാനന്ദസ്വാമികളുടെ ആത്മീകശക്തിയാൽ ആകർഷിക്കപ്പെട്ട് വീടും, നാടും ഉപേക്ഷിച്ച് ഇൻഡ്യക്കും ഹിന്ദുമതത്തിനുമായി വേലചെയ്തു ഇൻഡ്യയിൽ വച്ച് മരിച്ചു.

നിഷേധിക്കരുത്. 'യഥാർത്ഥഹിന്ദുക്കളാകുന്നതിനു നമുക്കു ദേശീയമതം സ്വീകരിച്ചേകഴിയൂ' എന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു് ഒരു സാമ്പ്രദായികാത്മത്തിൽ (Sectarian Sense) അല്ല. ഹിന്ദുമതമാണു് എല്ലാമതങ്ങളിലും വെച്ചു് ഏറ്റവും വിശാലവും സർവ്വഗ്രാഹകവുമായിട്ടുള്ളതു്. അതാണു സകല മതങ്ങളുടേയും മൂലമാതാവു്. മറു് എല്ലാമതവും അതിൽ നിന്നുൽഭവിച്ചതാണു്. എല്ലാമതത്തിലേതത്വങ്ങളും ലോകത്തിലേ ഏറ്റവും പുരാതന മതഗ്രന്ഥമായ ഹൈന്ദവവേദത്തിൽ നിന്നുത്ഭവിച്ചതാണെന്നു് പരീക്ഷിച്ചാൽ അറിയാം.

ഹിന്ദുമതമോ വേദാന്തമോ ഒരു സാമ്പ്രദായികാത്മത്തിലല്ല ഞാൻ ഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു് ഇപ്പോൾ വിശദമാക്കാൻ ശ്രമിക്കാം. അതിന്നു് ഇൻഡ്യയിലും വെളിയിലും വെച്ചു പലതും എന്നോടു് ചോദിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ചോദ്യം എടുത്താൽ മതിയാകും. 'നിങ്ങൾ എന്നതിനു ഹിന്ദുമതം സ്വീകരിച്ചു? ക്രിസ്തുമതം നല്ലതല്ലേ? ക്രിസ്തുമതം മനുഷ്യനേ പരമപദത്തിലേയ്ക്കു് നയിക്കയില്ലേ? എന്നാൽ പിന്നെ, നിങ്ങൾ ജനിച്ചവളുൻ, നിങ്ങളുടെ സ്വന്തരാജ്യത്തെ, മതം നിങ്ങൾ എന്നതിന്നു് ഉപേക്ഷിച്ചു?' ഇതായിരുന്നു ചോദ്യം. 'ക്രിസ്തുമതം നമുക്കു് ചെയ്തതന്നിട്ടുള്ളതു് എന്തെല്ലാമെന്നു നോക്കുക. വേദാന്തം ജനിച്ചു റാളുൻ ഇന്നു ദേശീയമതമായി പ്രകാശിക്കുന്ന രാജ്യത്തെ ധനസ്ഥിതിയും സമദായസ്ഥിതിയും ക്രിസ്തീയ രാജ്യങ്ങളുടേതിനോടു താരതമ്യപ്പെടുത്തി നോക്കുക. ഇൻഡ്യയുടെ ഭാരിദ്ര്യവും പാശ്ചാത്യരുടെ ഐശ്വര്യവും കൂടി നോക്കിയാൽ, നിശ്ചയമായും 'ക്രിസ്തുമതം മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്നു് ഒരു അനുഗ്രഹമാണെന്നും നമുക്കു് സ്ഥി

തിന്നുന്നതിന്നു് ഞാൻ അന്യരാജ്യങ്ങളേയും അന്യമതങ്ങളേയും ആശ്രയിക്കേണ്ടതില്ലെന്നും ഏതൊരു മറയനാണു് അറിയാൻ കഴിയാത്തതു്? എന്നുകൂടി പാശ്ചാത്യർ, ഞാൻ അവിടെ താമസിക്കുമ്പോൾ, എന്നോടു ചോദിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു.

ഈ ചോദ്യങ്ങളിൽ രണ്ടാമത്തതിനു് വളരെ എളുപ്പം സമാധാനം പറയാം. പാശ്ചാത്യരുടെ ഐശ്വര്യവും അവരുടെ മതവും തമ്മിൽ യാതൊരു സംബന്ധവും ഇല്ലെന്നാണു് അതിന്റെ സമാധാനം. ഐശ്വര്യവും ധനപ്രദിയുമുള്ള സമുദായങ്ങളുടെ ഘടനാതീതി പഠിപ്പിക്കുന്നല്ല യേശുക്രിസ്തു ഭൂമിയിലേയ്ക്കു് അവതരിച്ചതു്. അദ്ദേഹം അവതരിച്ചതു് പാപം, ദാശ, കാമം, ദ്രോഹം, മത്സരം മുതലായി എല്ലാ മതങ്ങളും നിന്ദിക്കുന്ന ദോഷങ്ങൾ ഒഴിഞ്ഞു് അലൗകികനായി എങ്ങിനെ ഈ ലോകത്തു് ഒരു മനുഷ്യനു് ജീവിക്കാൻ കഴിയുമെന്ന് പഠിപ്പിക്കുന്നതിനായിരുന്നു. സമുദായത്തിന്റെ നീചനിന്ദ്യാംശങ്ങളേ നശിപ്പിച്ച മനുഷ്യനെ ശുദ്ധനും ആത്മീകനമാക്കുന്നതിനായിട്ടാണു് അദ്ദേഹം വന്നതു്. എല്ലാവരിനും മീതെ ത്യാഗമാണു് അദ്ദേഹം ഉപദേശിച്ചതു്.

“ഞാൻ സൌമ്യനും വിനയവാനുമാകുന്നു. എന്റെ ദാസ്യം സ്വീകരിച്ചു് എന്നിൽ നിന്നു് നിങ്ങൾ സൌമ്യതയും വിനയവും പഠിക്കവിൻ. അപ്പോൾ നിങ്ങളുടെ ആത്മാവിനു് ശാന്തിയുണ്ടാകും” എന്നു് അദ്ദേഹം ഉപദേശിക്കുന്നു.

പശ്ചാത്യ സമുദയം നോക്കുക! ക്രിസ്തുദേവൻ ഉപ
ദേശിച്ച സൗമ്യതയും വിനയവും എവിടെ? അദ്ദേഹം പ
റഞ്ഞ ആത്മശാന്തി എവിടെ? ഞാൻ കണ്ടിട്ടുള്ള എല്ലാ
പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിലും ഉള്ള തലധികമായി ഈ ഗുണങ്ങൾ
ഇൻഡ്യയിൽ ഇന്നും ഉണ്ടെന്ന് ഞാൻ നിങ്ങളോടു തീർച്ച
പറയുന്നു.

“നിങ്ങളുടെ ജീവിതത്തെപ്പറ്റിയോ വിശപ്പും ദാഹ
വും അടക്കുവാനുള്ള വഴിയെപ്പറ്റിയോ വസ്തുക്കളെപ്പറ്റി
യോ ആലോചിക്കായ്വിൻ! എന്ന് ഞാൻ നിങ്ങളോടു സ
ത്യമായിപ്പറയുന്നു. ആകാശത്തു പറന്നുനടക്കുന്ന പക്ഷിക
ളെ നോക്കുവിൻ! അവ വിതയ്ക്കുന്നില്ല; കൊയ്യുന്നില്ല; കല
വറയിൽ ശേഖരിക്കുന്നമില്ല; എങ്കിലും നിങ്ങളുടെ ദിവ്യപി
താവ് അവയെ രക്ഷിക്കുന്നു. നിങ്ങൾ അവയേക്കാൾ ഉൽ
കൃഷ്ടതയുള്ളവരല്ലേ?”

ധനം, ആരോഗ്യം, ഐശ്വര്യം എന്നുതുടങ്ങി ഇന്നു
ക്രിസ്ത്യാനികളെന്നഭിമാനിക്കുന്ന പടിഞ്ഞാറൻ പ്രസംഗിച്ചു
നടക്കുന്ന ഉപദേശമാണോ ഇത്?—ഹാ! പടിഞ്ഞാറരുടെ
ഉപദേശത്തിന്റെ ലാക്കോ പണം തന്നെ! ഇതാണോ ക്രിസ്തു
ദേവന്റെ കല്പന? അല്ല! പടിഞ്ഞാറരുടെ ഐശ്വര്യം ക്രി
സ്തുദേവനോടുള്ള പ്രേമത്തിൽ നിന്നോ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉ
പദേശം അനുസരിക്കുന്നതിൽ നിന്നോ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതല്ല.
അത് ദുരാഗ്രഹം, ധനാകാഷ്ഠി, ഭോഗോഹ ഇവയിൽനിന്ന്
ഉത്ഭവിച്ചതാണ്. അത്രമാത്രമോ? ഈ ദുർദ്ദേവതകൾക്കു
വേണ്ടി അവർ മനുഷ്യന്റെ ഉത്തമാംശം കൂടി ബലികഴിക്കു

ന്നു. ഈ പാശ്ചാത്യരുടെ ഐശ്വര്യം ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ മഹിമയാണെന്ന് സ്ഥാപിക്കുവാൻ കൊണ്ടുവരുന്ന വാദം ഹിന്ദുക്കളുടെ മുമ്പിൽ നിഷ്പലമായി ഭവിക്കട്ടെ! അത് അങ്ങനെയെ വരികയുള്ളൂ. ശ്രീകൃഷ്ണൻറയും, ബുദ്ധൻറയും, ശങ്കരൻറയും, ശ്രീചൈതന്യൻറയും, ശ്രീരാമകൃഷ്ണൻറയും വിവേകാനന്ദൻറയും കുഞ്ഞുങ്ങൾ അത്രയെളുപ്പം ചതിയിൽ പെടുന്നവരല്ല. ക്രിസ്തുദേവന്റെ യഥാർത്ഥ ശിശുക്കളേയും അങ്ങനെ ചതിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല.

എന്നെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഞാൻ വേദാന്തം സ്വീകരിച്ചത് എന്റെ ഐഹികസ്ഥിതി നന്നാക്കുവാനല്ല. എന്റെ ആദ്ധ്യാത്മികാഭിവൃദ്ധിക്കുവേണ്ടിയാണ് ഞാൻ വൈദികോപദേശങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചതും ഹിന്ദുമതാചാര്യന്മാരുടെ പാദമകരന്ദം ആസ്വദിച്ചതും.

ഇനി നമുക്ക് മറ്റേ ചോദ്യമെടുക്കാം. യഥാർത്ഥ ക്രിസ്തുമതത്തിലെ നിവ്യാജഭക്തന് പരമപദം പ്രാപിക്കാൻ കഴിയുമെങ്കിൽ ഞാൻ എന്തിന് ക്രിസ്തുമതം ഉപേക്ഷിച്ച് ഹിന്ദുമതം സ്വീകരിച്ചു? ഇത് ഒരു മുച്ചുയേറിയ ചോദ്യമാണ്. നിർവ്യാജമായി അനുസരിച്ചാൽ സകല മതവും ഒരേ ലക്ഷ്യത്തിലേയ്ക്ക് നയിയ്ക്കുമെന്ന് ശ്രീരാമകൃഷ്ണദേവൻ തന്റെ ജീവിതംകൊണ്ടും ഉപദേശംകൊണ്ടും ലോകത്തെ പഠിപ്പിച്ചിട്ടില്ലേ? “ഞാൻ നിങ്ങളെ ഹിന്ദുക്കളാക്കുവാനല്ല ഉത്തമക്രിസ്ത്യാനികളാക്കുവാനത്രെ വന്നിട്ടുള്ളത്” എന്ന് ശ്രീമദവിവേകാനന്ദസ്വാമികൾ അമേരിക്കയിൽ വെച്ച് പരസ്യമായി പ്രസംഗിച്ചിട്ടില്ലേ? ആ സ്ഥിതിയ്ക്ക് ഈ ചോദ്യം

ശ്രീരാമകൃഷ്ണന്റേയും സ്വാമി വിവേകാനന്ദന്റേയും അനുഗാമികളുടെ നേക്ക് വിശേഷിച്ചും വളരെ ഗൗരവമുള്ളതാണ്.

അപ്പോൾ ആ ചോദ്യത്തിന് എനിക്ക് എന്തുതരമാണ് പറയുവാനുള്ളത്? ഞാൻ എന്തിന് ക്രിസ്തുമതം ഉപേക്ഷിച്ച് ഹിന്ദുവായിത്തീർന്നു? എന്നെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഈ ചോദ്യത്തിന്റെ ഉത്തരം വളരെ ലഘുവാണ്. ഞാൻ ഒരിക്കലും ക്രിസ്തുമതം ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടില്ല. ഞാൻ ഒരിക്കലും ക്രിസ്ത്യാനിയായിരുന്നിട്ടുമില്ല. ക്രിസ്തീയരാജ്യത്താണ് ഞാൻ ജനിച്ചതെങ്കിലും ക്രിസ്തുമതം എന്റെ മതമായി (Religion) ഞാൻ ഒരിക്കലും സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ല. ഞാൻ ഒരു സഭയി (ചർച്ച്)ലോ മതസംഘത്തിലോ ചേർന്നിരുന്നില്ല. പൗരസ്ത്യസിദ്ധാന്തങ്ങളുമായി കൂട്ടിമുട്ടുന്നതുവരെ മതം ഒരു രൂപത്തിലും ഞാൻ സ്വീകരിച്ചിരുന്നില്ല. ശ്രീമദ്വിവേകാനന്ദസ്വാമികളുടെ വചനാമൃതദപാരാ വേദാന്തസുവിശേഷം പ്രവഹിച്ചപ്പോൾ മാത്രമേ ഞാൻ ആദ്ധ്യാത്മിക ജീവിതം അംഗീകരിച്ചുള്ളൂ. ക്രിസ്തുമതം എന്നെ തുണയില്ലാതാക്കിയിരുന്നു. ചുഴലിയിലകപ്പെട്ട് അമരവും ഇല്ലാതെ വിശ്രമസ്ഥാനം കാണാതെ അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും തിരയിൽ കിടന്ന് തിരിഞ്ഞുനോക്കുന്ന ഒരു വഞ്ചിപോലെയായിരുന്നു എന്റെ സ്ഥിതി. ഞാൻ എല്ലായിടത്തും അന്വേഷിച്ചു; ഒരു വിശ്രമസ്ഥലംപോലും കിട്ടിയില്ല; എന്റെ സംശയങ്ങൾക്ക് നിവൃത്തിയുണ്ടായില്ല. മതം (ആത്മികധർമ്മം) എന്നതു മനുഷ്യരെ വഴിതെറ്റിക്കുന്ന ഒരു കുടക്കുപോലെ എനിക്കുതോന്നി. പള്ളികൾക്കും ഉപദേശിമാർക്കും എന്നെ തൃപ്തിപ്പെടുത്താൻ

കഴിഞ്ഞില്ല. ഏതുവഴി തിരിയണമെന്ന് എനിയ്ക്ക് അറിവില്ലാതെയായി. അപ്പോഴാണ് എനിയ്ക്ക് രക്ഷാതരുവാൻ വേദാന്തം വന്നത്. ഇവിടെ എന്റെ സംശയങ്ങൾക്കെല്ലാം ആദ്യമായി സമാധാനം കിട്ടി. എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ആശയ്ക്കു വഴിതുണ്ടായി. പാശ്ചാത്യലോകത്തുവച്ചു രാമകൃഷ്ണമിഷ്യൻ സമ്പ്രദായമായി പരിചയപ്പെട്ടപ്പോൾ തന്നെ വഴിമനസ്സിലായി. ലക്ഷ്യത്തിൽ ചെന്നെത്താൻ പിന്നീട് സ്വന്തപരിശ്രമം മാത്രമുണ്ടായാൽ മതിയെന്ന് എനിയ്ക്ക് ബോധം വന്നു.

അതിനാൽ, ഞാൻ ഒരിക്കലും ക്രിസ്തുമതം അംഗീകരിച്ചിട്ടില്ലായിരുന്നതുകൊണ്ട്, എനിക്കു് ആ വിഷയത്തിൽ ഉപേക്ഷിക്കുവാൻ യാതൊന്നുമില്ലായിരുന്നു. ഒരു ഹിന്ദുവായതിനുശേഷം മാത്രമാണ് എനിക്കു് ക്രിസ്തുവിന്റെ ഉപദേശങ്ങൾ അംഗീകരിക്കാനും ഗ്രഹിക്കാനും കഴിഞ്ഞത്. എന്നാൽ ഇതുകൊണ്ട് ഞാൻ വീണ്ടും കൃസ്ത്യാനിയാകണമെന്ന വിത്ഥമാകുന്നില്ല. കൃസ്തുവിന്റെ ഉപദേശങ്ങൾ മനസ്സിനെ ആകർഷിക്കുന്നതിനും, ആത്മചൈതന്യത്തെ ഉണർത്തുന്നതിനും ശക്തിയുള്ളവയാണെന്നിരുന്നാലും വേദാന്തത്തിലില്ലാത്തതായി അവയിൽ യാതൊന്നുമില്ല. വേദാന്തത്തിന്റെ മഹിമ എല്ലാമതങ്ങളേയും കൂട്ടിയോജിപ്പിക്കുന്നതിലാണിരിക്കുന്നതെന്ന് ഒരു ഹിന്ദുവിന്റെ നിലയിൽ ഇപ്പോൾ ഞാൻ കാണുന്നു. കേവലം വിശ്വാസത്തിലും ബാഹ്യമോടികളിലും ഉറപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന സാമ്പ്രദായിക ഭക്തികളെല്ലാം ഇടിച്ചുപൊളിച്ചു, വേദാന്തം സ്വാതന്ത്ര്യ വിചാരത്തിനു് ശക്തികൊടുക്കുന്നു. പ്രാരംഭത്തിൽ ഞാൻ ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിയാ

രുന്നെങ്കിൽ ക്രിസ്തുവിനെത്തന്നെ മിക്കവാറും എന്റെ ഇഷ്ടദേവനായി സ്വീകരിക്കയും ബൈബിളിൽ നിന്നുതന്നെ ഭിദ്യജ്ഞാനം ലഭിക്കുന്നതിനു ശ്രമിക്കയും ചെയ്യുമായിരുന്നു. എന്നാൽ കാര്യങ്ങളുടെ സ്ഥിതിയനുസരിച്ച് എന്റെ ഹൃദയം, എനിക്ക് ആദ്യമായി ആത്മബോധമുണ്ടാക്കിയ ആ വഴിക്കുതന്നെയാണ് പ്രകൃത്യാ തിരിഞ്ഞത്. ഒരു വേദാന്തിയുടെ നിലയിൽ, ക്രിസ്തുദേവൻ ഉപദേശിച്ച യഥാർത്ഥ ക്രിസ്തുമതത്തോടു എനിക്ക് ഇപ്പോൾ മത്സരത്തിനവകാശമില്ല.

ശ്രീമദ് വിവേകാനന്ദസ്വാമികൾ ആദ്യം പാശ്ചാത്യലോകത്തു വന്നപ്പോൾ അദ്ദേഹം ഒരു പുതിയ സമ്പ്രദായം (Sect) സ്ഥാപിക്കുവാൻ വന്നിരിക്കയാണെന്ന് ജനങ്ങൾ വിചാരിച്ചു. പ്രധാന പത്രങ്ങളുടെ പ്രതിനിധികളെല്ലാം അദ്ദേഹവുമായി കൂടിക്കാഴ്ച നടത്തി. ഇവരോടെല്ലാം സ്വാമികൾ തന്റെ സന്ദേശത്തിന്റെ സാരം ഇങ്ങനെയാണെന്നാണ് പറഞ്ഞത്. “സമ്പ്രദായങ്ങളെല്ലാം അപ്രധാനാംശങ്ങളിൽ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്; എല്ലാമതങ്ങളുടേയും പ്രധാനാംശം ഏകക്കരണമെന്നുതന്നെ. എല്ലാമതവും ഒരേ തത്വത്തെ പലതരം മനക്കണ്ണാടികളിൽ കൂടി പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നു. വേദാന്തമാണ് എല്ലാമതത്തിന്റേയും കാര്യം. അപ്രധാനാംശങ്ങളെ ദൂരെ തള്ളിയിട്ട് പ്രധാനാംശത്തിന് വേദാന്തം പ്രാമാണ്യം കല്പിക്കുന്നു.” ഇങ്ങനെയാണ് സ്വാമികൾ വിശദമായി പറഞ്ഞത് അവരെ മനസ്സിലാക്കിയത്. ഒരുവനോടും സ്വമതം ഉപേക്ഷിക്കുവാൻ വേദാന്തം ഉപദേശിക്കുന്നില്ലെന്നു ഇതിൽ നിന്നും സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. ഒരുവൻ വേദാന്തിയായിത്തീർന്നാൽ അയാൾ ക്രിസ്ത്യാനിയല്ലാതെയാക

ണമെന്നില്ല. ഒരുവൻ ക്രിസ്തുപ്രാപ്തിയായിത്തീരുകൊണ്ട് വേദാന്തം അഭ്യസിക്കാം. അപ്പോൾ സ്വന്തമതത്തിന് ഒരു ചൈതന്യം കൂടിയുണ്ടാകുന്നതായി അയാൾക്കു കാണാം. അതിനാൽ വേദാന്താഭ്യാസം കൊണ്ട് ഒരു ക്രിസ്തുപ്രാപ്തി കരകൂടി നല്ല ഒരു ക്രിസ്തുപ്രാപ്തിയായിത്തീരുന്നു.

വേദാന്താഭ്യാസം നമ്മെ ചർച്ചിന്റെ (പള്ളിയുടെ) ക്ഷുദ്രാപദേശങ്ങളിൽ അവിശ്വാസികളാക്കിത്തീർത്തതല്ല. എന്നാൽ അത് സകലത്തിന്റേയും ഉള്ളിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന സാക്ഷാൽ ക്രിസ്തുവിനെ ആരാധിക്കുന്നതിനു സഹായിയായിത്തീരും.

യേശുവിന്റെ അടുത്തുവന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാദങ്ങളിൽ കഴമ്പുതേച്ചു തന്റെ തലമുടികൊണ്ട് തുടച്ചു * മഗ്ദലനത്തിന്റെ കഥ കേട്ടപ്പോൾ ശ്രീമദ് വിവേകാനന്ദ സ്വാമികൾ, “ഓ! ഞാൻ യേശുവിന്റെ കാലത്തു ജീവിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാദാരവിന്ദം എന്റെ ഹൃദയത്തിലെ രക്തംകൊണ്ട് കഴുകുമായിരുന്നുവല്ലോ” എന്ന് ഉൽഘോഷിച്ചു. ആ സമയം സ്വാമികൾ ഒരു യഥാർത്ഥ ക്രിസ്തുപ്രാപ്തിയായിരുന്നില്ലേ? അദ്ദേഹം ക്രിസ്തുവിന്റെ ദിവ്യത്വം അനുഭവിച്ചില്ലേ? അപ്പോൾതന്നെ അദ്ദേഹം ഒരു യഥാർത്ഥ ഹിന്ദുവായും ഇരുന്നില്ലേ? താൻ ക്രിസ്തുവിനെ ഉപാസിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും ക്രിസ്തു തന്റെ മുൻപിൽ പ്രത്യക്ഷനായി ആത്മിക രൂപത്തോടു കൂടി തന്റെ ശരീരത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു എന്നും ഉപദേശിച്ച ഗുരുവിന്റെ വാക്യത്തേയും അദ്ദേ

---

* ഇത് ബൈബിളിലെ ഒരു കഥയാണ്.

ഹം മരണിച്ചില്ലേ? യേശുവും, ശ്രീരാമകൃഷ്ണനും ഒന്നായിത്തീർന്നിരുന്നു. യേശു ദിവ്യപിതാവിൽ നിന്ന് അഭിന്നനായിരുന്നതുപോലെതന്നെ ശ്രീരാമകൃഷ്ണനുമായി ഐക്യവും പ്രാപിച്ചിരുന്നു. ശ്രീരാമകൃഷ്ണനിൽ എല്ലാ അവതാരങ്ങളും ഒന്നായിച്ചേർന്നു. എല്ലാ അവതാരങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിൽ മുത്തിമത്തായി. പിന്നെ ഹിന്ദുക്കളായ നമുക്ക് ഒരു യഥാർത്ഥ തത്വജിഹ്വാസുവിനോടു്, അയാൾ ഏതു മതസ്ഥനായാലും, എങ്ങിനെ മത്സരിക്കാം? വേദാന്തം സകല മതത്തിന്റേറയും മൗലമല്ലേ?

ഒരിക്കൽ ഞാൻ കാഷായവസ്ത്രവും ധരിച്ച് തീവണ്ടിയിൽ 3-ാം ക്ലാസ്സു മുറിയിൽ ഡൽഹിക്ക് പോകുകയായിരുന്നു. ഒരു മിഷനറി ഇടക്കുവെച്ച് എന്നെ കാണാൻ ഇടയായി. അപ്പോൾമുതൽ ഓരോ സ്റ്റേഷനിൽ എത്തുമ്പോഴും അയാൾ അയാളുടെ മുറിയിൽ നിന്നിറങ്ങി എന്നെ സൂക്ഷിച്ചു നോക്കാൻ തുടങ്ങി. ഒടുവിൽ അയാൾ ദുഃഖനിശ്ചയത്തോടുകൂടി എന്റെ മുറിയിൽ കയറി വന്ന് ഞാൻ ക്രിസ്തുവിനെ ഉപേക്ഷിച്ചു കളഞ്ഞതെന്താണെന്ന് എന്നോടു ചോദിച്ചു.

“സർ, ഹിന്ദുധർമ്മം സ്വീകരിച്ചതുകൊണ്ട് ഞാൻ ക്രിസ്തുവിനെ ആദരിക്കുന്നില്ലെന്ന് നിങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നുവോ? എന്നാൽ ഇതു സർവ്വത്ര അബലമാണ്. ഒരു ഹിന്ദുവിൽ കൂടിയാണു് ക്രിസ്തുവിന്റെ യഥാർത്ഥപ്രകൃതി എന്നിരിക്കുമനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞതു്. യേശുവിനെ ഒരു മഹാനായ സദ്ഗുരുവെന്നു മാത്രമേ ഞാൻ പരിഗണിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. എന്നാൽ ശ്രീമദ് വിവേകാനന്ദസ്വാമികളുടെ കൃപകൊ

ണ്ടാണു് അദ്ദേഹം ഒരു അവതാര പുരുഷനാണെന്നു് എനിക്കറിവാൻ ഇടവന്നതു്. എന്നുമാത്രമല്ല, ഇൻഡ്യയിൽ വന്നശേഷമേ ക്രിസ്തുവിന്റെ ഉപദേശങ്ങളും ഉദാഹരണകഥകളും എനിക്ക് പൂർണ്ണമായി ആദരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളു.” ഇതായിരുന്നു ഞാൻ അയാളോടു പറഞ്ഞ മറുപടി. ഈ ഭാരതഭൂമിയിൽ മാത്രമെ ബൈബിളിൽ പറയുന്ന കഥകൾ യഥാർത്ഥവും സമേതനവുമായി എന്റെ മുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിട്ടുള്ളു. ക്രിസ്തുവിന്റെ ഏറ്റവും വിലപിടിച്ച ഉപദേശങ്ങളെല്ലാം, ഈ രാജ്യത്തു വരുന്നതുവരെ എനിക്ക് വെറും ഇരുളായി തോന്നിയിരുന്നു. ക്രിസ്തു ഉപദേശിച്ച തത്വങ്ങൾ പാശ്ചാത്യോപദേശികളിൽ അധികം പേർക്കും മനസ്സിലായിട്ടുള്ളതിനേക്കാൾ നല്ലവണ്ണം ഇവിടുത്തെ സാധാരണ ജനങ്ങൾക്കുപോലും മനസ്സിലായിട്ടുണ്ട്. ക്രിസ്തു അവതരിക്കുന്നതിനു വളരെ മുമ്പുതന്നെ ഈ രാജ്യത്തു ഈ തത്വങ്ങൾ അനുഷ്ഠാനത്തിൽ വന്നിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നു. യേശു പൗരസ്ത്യനായിരുന്നു. അദ്ദേഹം പൗരസ്ത്യഭാഷയിലാണു് സംസാരിച്ചതു്. അദ്ദേഹം ഒരു സന്യാസിയാണെന്നു്. അദ്ദേഹം ഹിന്ദുശാസ്ത്രങ്ങളിൽ ഘോഷിക്കുന്നുവഴിയേയാണു് സഞ്ചരിച്ചതു്. അദ്ദേഹം ഒരു മഹർഷി—ഈശ്വരപുത്രൻ—ആയിരുന്നു. ഋഷിമാരുടേയും അവതാരപുരുഷന്മാരുടേയും മാതൃഭൂമിയായ ഈ രാജ്യത്തെ ജനങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാക്കുകൾ, അക്ഷരത്തിൽ മാത്രമല്ല, ആശയത്തിൽ തന്നെയും മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കുന്നു.

ഇതുകൊണ്ടാണു് ഒരു വേദാന്തിയായതുകൊണ്ടു് ഞാൻ ഒരു യഥാർത്ഥ ക്രിസ്ത്യാനിയാണെന്നു പറഞ്ഞതു്.

വേദാന്തത്തിൽ എല്ലാമതവും അന്തർഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഞാൻ ഒരു ചർച്ചക്രിസ്ത്യാനിയല്ല. ചർച്ചകൾക്കെല്ലാം ഇൻഡ്യയിൽ വന്ന് ഭാരതീയമഹർഷിമാരുടെ പാദപങ്കജങ്ങളെ പരിസേവനം ചെയ്യേങ്കിൽ മാത്രമേ ക്രിസ്തുവിന്റെ ഉൽകൃഷ്ടാപദേശങ്ങളുടെ ആന്തരാത്മം മനസ്സിലാക്കാൻ കഴികയുള്ളൂ. ക്രിസ്ത്യാനികൾ അന്യമതങ്ങളോടുള്ള പൈശ്വര്യത്തിൽ വളരെ അഹങ്കാരവും ധാർഷ്ട്യവും കാണിച്ചുവരുന്നു. അവരുടെ മതവും, ആ മതം അവരുടെ ജീവിതക്രമം രൂപവൽക്കരിക്കുന്നതിൽ ചെയ്തിട്ടുള്ളതും, മറ്റുള്ളവരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ, അവർ വിചാരിക്കുന്നതുപോലെ, അത്ര ഉൽകൃഷ്ടമായിരിക്കയില്ലെന്നുള്ള വസ്തുത അവർ ഓർമ്മനീല്പ. സ്വപ്നമെങ്കിലും കാര്യബോധമുള്ള ഹിന്ദുക്കളുടെയിടയിൽ ക്രിസ്ത്യാൻ മിഷനറിമാരുടെ അത്യുല്പാദനങ്ങളൊന്നും ഫലിക്കാത്തതു് എന്തുകൊണ്ട്? ഹിന്ദുക്കൾക്ക് ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ മഹിമ മനസ്സിലാക്കുവാൻ ശക്തിയില്ലാഞ്ഞിട്ടല്ല. അന്യമതത്തിലെ തത്വങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കുന്നതിൽ അവർക്കുള്ള അശ്രദ്ധകൊണ്ടുമാണ്. ഹിന്ദുക്കളാണ് എല്ലാവർഗ്ഗക്കാരിലും വെച്ച് ഏറ്റവും ആത്മമുഖമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നവരെന്നു് സർവ്വത്ര പ്രസിദ്ധമാണ്. അതിനാൽ അവരുടെയിടയിൽ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ശ്രമമെല്ലാം വിഫലമാകുന്നതിന്റെ രഹസ്യം വേറെയാണ്. ഇതു് ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ചെവിക്ക് അത്ര രസകരമാകയില്ല. പാശ്ചാത്യർ തങ്ങളേക്കാൾ ആത്മികവിഷയത്തിൽ വളരെ പിന്നോക്കമാണെന്നിരിക്കുന്നതെന്നു ഹിന്ദുക്കൾക്ക് അറിവുള്ളതുകൊണ്ടാണെന്നുള്ളതാണ് ഇതിന്റെ യഥാർത്ഥ കാരണം. ഇതു് ക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക് അത്ര വിശ്വാസമാകയില്ലായിരിക്കാം; എങ്കിലും ഇതുതന്നെ സത്യം.

ഏതാനും ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഭരണമാനത്തിന് ഞാൻ ഒരു ദൃഷ്ടാന്തം പറയാം. ഷിക്കാഗോ നഗരത്തിൽ വെച്ച് സർവ്വധർമ്മമാസഭ നടന്നകാലത്തു യൂറോപ്പിലെ എല്ലാ രാജ്യക്കാരോടും പ്രതിനിധികളെ അയയ്ക്കുവാൻ ഭാരവാഹികൾ അപേക്ഷിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ ഒരു ചെറിയരാജ്യക്കാർ ഈ അപേക്ഷ നിഷേധിക്കുകയാണുണ്ടായത്. 'ഇതര മതങ്ങളേക്കാൾ അത്യൽകൃഷ്ടാവസ്ഥയിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ക്രിസ്തുമതത്തെ ആ മതങ്ങളുടെ പ്രതിനിധികൾ നിന്നു പ്രസംഗിക്കുന്ന പ്രസംഗപീഠത്തിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്' തങ്ങളുടെ മതത്തിന് അപമാനകരവും ലംഘനവുമായതാണെന്നായിരുന്നു അവരുടെ സമാധാനം. ഇത് അനേകം ഉദാഹരണങ്ങളിൽ ഒന്നുമാത്രമാണ്. എല്ലാ രാജ്യത്തുമുള്ള ക്രിസ്ത്യാനികളിൽ അധികംപേരേയും ക്ഷുദ്രബുദ്ധികളും പരമ തദ്ദേശികളുമായിട്ടല്ലെ നാം കാണാറുള്ളത്? ഇൻഡ്യയിൽ അതു കുറെ കൂടുതലായിട്ടത്രെ നാം കാണുന്നത്. ഇതുതന്നെയാണ് പല പ്രശംസനീയകൃത്യങ്ങളും ഈ നാട്ടിൽ ചെയ്തിട്ടുള്ള ക്രിസ്തീയ മിഷണറിമാരുടെ നീപമായ ദോഷം. എല്ലാ നിയമത്തിനും അപവാദമുണ്ട്. എല്ലാറ്റിലും ഒഴിച്ചുവിടേണ്ടവരുണ്ട്. അങ്ങനെയുള്ള യഥാർത്ഥ പുരുഷന്മാരുടെ മഹിമയറിയുന്നതിൽ ഇൻഡ്യ ഒരിക്കലും പിൻനില്ക്കുന്നതുമല്ല.

ഇനി പാശ്ചാത്യരുടെ ദേശീയമതത്തെക്കുറിച്ച് അന്യന്മാരുടെ അഭിപ്രായമെന്തെന്നു നോക്കുക. 1876-ൽ ക്രിസ്തുമതത്തെക്കുറിച്ച് പഠിച്ച മനസ്സിലാക്കിവരുന്നതിനായി ജപ്പാൻ ചക്രവർത്തി ഏതാനും ആളുകളെ ചേർത്ത് ഒരു കമ്മിറ്റി രൂപപ്പെടുത്തി യൂറോപ്പിലേയ്ക്ക് അയച്ചിരുന്നു. ക്രി

സ്തമതത്തിന്റെ നാനാശാഖകൾ തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം നോട്ടപ്പെയ്യുന്നതിനും ക്രിസ്തമതംകൊണ്ടു യൂറോപ്പിലെ ജനങ്ങൾക്ക് എന്തു സ്ഥിതിയാണുണ്ടായിട്ടുള്ളതെന്നു മനസ്സിലാക്കുന്നതിനുമായിരുന്നു ഇവരെ ചുമതലപ്പെടുത്തിയിരുന്നത്. ഇവരുടെ റിപ്പോർട്ട് അനുകൂലമായിട്ടാണെങ്കിൽ ജപ്പാനിലെ രാഷ്ട്രീയമന്ത്രി ക്രിസ്തമതമാക്കണമെന്നായിരുന്നു ചക്രവർത്തിയുടെ ഉദ്ദേശ്യം. ക്രിസ്തമതത്തിന്റെ അളവറ വ്യാപ്തിക്ക് ഇത് ഒരു നല്ല അവസരമായിരുന്നു. എന്നാൽ കമ്മിററി ജപ്പാനിൽ തിരിച്ചെത്തിയപ്പോൾ സമർപ്പിച്ച റിപ്പോർട്ട് ക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക് ഒട്ടും അനുകൂലമല്ലായിരുന്നു. പാശ്ചാത്യ ലോകത്തെ മതരംഗത്തു നടക്കുന്ന അനാശാസ്യമായ മത്സരവും കഴുപ്പവും, ക്രിസ്തുവിന്റെ ഉപദേശങ്ങൾ ജനങ്ങളുടെ നിത്യജീവിതത്തിൽ സ്വല്പംപോലും പ്രവൃത്തിയിൽ വന്നിട്ടില്ലെന്നുള്ള വസ്തുതയും ജപ്പാൻ ഗവണ്മെന്റിന്റെ ക്രിസ്തമതം സ്വീകരിക്കണമെന്നുള്ള ആശയെ നിശ്ശേഷം നശിപ്പിച്ചു. അതിനാൽ ജപ്പാനിലെ ആളുകളിൽ ഭൂരിപക്ഷം ബുദ്ധമതക്കാരാണെങ്കിലും അവിടത്തെ ദേശീയമതം ഇന്നും ഷിന്റോ മതമായിത്തന്നെയിരിക്കുന്നു.

എനിയ്ക്കു് ഇൻഡ്യയിലുണ്ടായിട്ടുള്ള വലിയ അനുഭവങ്ങളിൽ ഒന്ന്; - ഇവിടെ, പാശ്ചാത്യരാജ്യത്തേക്കാൾ, മതം ജനങ്ങളുടെ നിത്യജീവിതത്തിൽ നിന്ന് അഭിന്നമായി കാണുന്നുവെന്നുള്ളതാണ്. എന്നുമാത്രമല്ല, ഇവിടെ സഞ്ചരിക്കയും, ഇവിടുത്തെ താഴ്ന്നജാതിക്കാരുടെ സ്ഥിതി നല്ലവണ്ണം പരിശോധിക്കയും ചെയ്യുമ്പോൾ, ക്രിസ്തുവിനേയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതോപദേശങ്ങളേയും പററിയുള്ള സു

രണ പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ സഞ്ചരിക്കുമ്പോഴത്തേക്കാളധികമായി ഒരുവൻ ഉണ്ടാകുന്നതാണെന്ന് എന്റെ സ്വന്തം അനുഭവംകൊണ്ട് എനിക്ക് ഉറപ്പുപറയാൻ കഴിയും.

ക്രിസ്തുമതം, പറയത്തക്കവണ്ണം ഇൻഡ്യയുടെ മൗഢങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കുകയോ ഭാരതീയരുടെ ആശയങ്ങളെ പുഷ്പപ്പെടുത്തുകയോ, ഇവിടത്തെ സാധാരണജനങ്ങളുടെ മേൽ പ്രബലമായി ശക്തി പ്രവേശിപ്പിക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ലെങ്കിലും, ആകപ്പാടെ നോക്കിയാൽ ഹിന്ദുവർഗ്ഗം ട്രാക്കെതന്നെ പാശ്ചാത്യരേക്കാൾ ക്രിസ്തുവിന്റെ ഉപദേശങ്ങളെ അനുസരിക്കുന്നുണ്ടെന്നാണ് എന്റെ അനുഭവംകൊണ്ട് ഞാൻ കാണുന്നത്. ക്രിസ്തു ഇവിടെ വരികയോ, ഇവിടെയുള്ള ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ താമസിക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടല്ല ഇങ്ങനെ വന്നിട്ടുള്ളത്. പിന്നെ എന്തെന്നാൽ, അദ്ദേഹം ഉപദേശിക്കുകയും അനുഷ്ഠിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളതെല്ലാം, പാശ്ചാത്യരുടെ അഭിമാനഹേതുവായ ധനത്തേക്കാളും ഐശ്വര്യത്തേക്കാളും വളരെ വളരെ അഭിമാനത്തോടുകൂടി ഹിന്ദുക്കൾ ആദരിച്ച് അംഗീകരിച്ചുവരുന്ന ആ സന്താനമതത്തിന്റെ അംശം മാത്രമായതുകൊണ്ടാണ്.

ഒരു വേദാന്തിയുടെ നിലയിൽ ക്രിസ്തുവിനേയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉപദേശങ്ങളേയും എനിയ്ക്ക് ഹൃദയംഗമമായി ഗ്രഹിക്കുവാൻ കഴിയും. എന്നാൽ ആ മഹാപുരുഷന്റെ അതൃപ്തകരമായ ജീവിതം ഇന്ന് ക്രിസ്ത്യൻ സഭക്കാർ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്ന അർത്ഥത്തിൽ ഞാൻ അംഗീകരിക്കുന്നില്ല. വേദങ്ങൾ, ഉപനിഷത്തുകൾ, ഗീത, ശ്രീരാമകൃഷ്ണകഥാമൃതം,

ശ്രീ വിവേകാനന്ദ ഗ്രന്ഥാവലി ഇവയിൽ കാണുന്ന വേദാന്തോപദേശങ്ങളിൽകൂടി എല്ലാ ആത്മികമഹാപുരുഷന്മാരുടേയും—അവർ ക്രിസ്ത്യാനികളായാലും, ഹിന്ദുക്കളായാലും, മുഹമ്മദീയരായാലും, ജൂതന്മാരായാലും—യഥാർത്ഥമായി ഏകക്കര മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയുന്നതുകൊണ്ട് ഏനിക്ക് വേദാന്തി എന്ന നാമം സ്വീകരിക്കുന്നതിൽ വളരെ സന്തോഷവും അഭിമാനവും ഉണ്ട്.

ഹിന്ദുക്കളായ നമുക്ക് നമുടെ സ്വന്ത മഹർഷിമാരും അവതാരപുരുഷന്മാരുമുണ്ട്. എന്നാൽ അതുകൊണ്ട് അന്യരാജ്യത്തു ജനിച്ചിട്ടുള്ള മഹർഷിമാരെ ആദരിക്കുകയും ആരാധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിൽനിന്ന് യാതൊന്നും നമ്മെ നിരോധിക്കുന്നില്ല.

ഇൻഡ്യയിലെ എന്റെ അനുഭവങ്ങളിൽ വേറൊന്ന് ഇവിടെ അന്യമതഭേദമില്ലായ്മ മാത്രമല്ല, സകല മതസ്തോമവുംകൂടി പ്രചരിക്കുന്നുവെന്ന് കാണുന്നതാണ്. ഏതു മതത്തെയും ഭാരതഭൂമി ആദരിക്കുന്നു. ശത്രുഭയം സ്വപ്നം പോലും ഇല്ലാതെ ഇവിടെ ഏതു മതത്തിനും സ്വമന്ദം പ്രതിഷ്ഠയെ അവലംബിക്കാം. ഏതു മതസ്ഥനെങ്കിലും ആരാധിക്കുന്ന സ്ഥലത്തെ ഭൂഷിപ്പിക്കുന്ന കഥകൂടി ഒരു ഹിന്ദുക്കൾക്കും വിചാരിക്കുന്നതല്ല. ഹിന്ദുക്കളുടെ ദൃഷ്ടി എല്ലാ ആരാധനസ്ഥലവും പരിശുദ്ധമാകുന്നു.

ഹിന്ദുക്കളുടെ നിലയിൽ നാം പറയുന്നത്, “സഹോദരാ! നിങ്ങളും നിങ്ങളുടെ രീതിയിൽ ഹൈന്ദവനെ മഹാ

സിദ്ധ്യകൊള്ളുക. എന്നാൽ ഒരുകാലം ഞങ്ങൾ നിങ്ങളോടു പറയുന്നു. ഞങ്ങളുടെ മതത്തെ ഉപദ്രവിക്കാതിരിക്കണം! ഞങ്ങൾ ഞങ്ങളുടെ രീതിയിൽ ഈശ്വരാരാധന ചെയ്തുകൊള്ളട്ടെ!” എന്നാണ്.

ഇത് പാശ്ചാത്യരുടെ നടപടികളിൽനിന്ന് എത്ര വ്യത്യസ്തമായിരിക്കുന്നു! ഒരു പ്രത്യേകരീതിയിലുള്ള ആരാധനാക്രമം അംഗീകരിയ്ക്കാത്തനിമിത്തം സ്രീപുരുഷന്മാരെ ആയിരമായിരമായി * തീയിലിട്ടു ചൂട്ട ആ കാലം ഇനിയെങ്കിലും അസ്തമിച്ചുവല്ലോ! ഈശ്വരോ രക്ഷതു! ഭാരതീയരുടെ ഈ അന്യമതദേവമില്ലായ്മയും സകലമതാനുകൂല്യവും പാശ്ചാത്യർ കണ്ടുപഠിക്കട്ടെ. ഭാഗ്യവശാൽ പൗരസ്ത്യരുമായുള്ള കൂട്ടുകെട്ടുകൊണ്ട് പാശ്ചാത്യലോകം ഇപ്പോഴെങ്കിലും ഈ പാഠം പഠിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. മുൻകാലത്തു മതദേവം നിമിത്തം അന്യമതക്കാരെ കൊല്ലാൻ ഉപയോഗിച്ചുവന്ന നീചമാഗ്ഗങ്ങളെ ഭയസംഭ്രമത്തോടുകൂടി അവലോകനം ചെയ്യാത്ത ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിയെങ്കിലുമിന്നുണ്ടോ? ഇന്നു നമുക്ക് അതു വിശ്വസിക്കാൻകൂടി വഹിയാ. എന്നാൽ സ്പെയിനിൽ ഒരു സ്ഥലത്തുതന്നെ മുപ്പത്തൊരായിരത്തിലധികമാളുകളെ ജീവനോടെ ചൂട്ടായി റിക്കാർഡുകൊണ്ടു കാണുന്നു. ഇതെല്ലാം ചെയ്തത് ഇസബെല്ലാറാണി പറയുംപോലെ, “ക്രിസ്തുദേവന്റേയും കന്യാമാതാവിന്റേയും സ്നേഹത്തിനുവേണ്ടി” ആയിരുന്നുപോൽ!

---

* കത്തോലിക്കരും പ്രോട്ടസ്റ്റന്റുകാരും തമ്മിൽ മത്സരിച്ച് ഇരുപതും എതിരുകക്ഷികളെ സംബ്രയില്ലാതെ ചൂട്ടുകൊന്ന കഥ ചരിത്രപ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. ഇൻകവിസിഷന്റെ ചരിത്രവും നോക്കുക.

ക്രിസ്ത്യൻ സഭയുടേയും ക്രിസ്തീയരക്തസാക്ഷികളുടേയും കഥ വളരെ പരിതാപകരമാണ്. അതെല്ലാം പഴയ കഥയാണ്. ഇനി നാം അതു കുത്തിയുണർത്തി കൊണ്ടുവരേണ്ട. ക്രിസ്തുവിന്റെ അനുഗാമികൾ എന്നു പറഞ്ഞു നടന്ന ആ ആളുകളുടെ വികൃതികൾക്ക് ആ മഹാത്മാവിനേയോ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉപദേശങ്ങളേയോ കുറപ്പെടുത്തേണ്ട ആവശ്യമില്ല. എന്നാൽ നമ്മുടെ ക്രിസ്തീയസമൂഹങ്ങൾ നമ്മെ വിശ്വസിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതുപോലെ ‘ക്രിസ്തീയനാഗരികത ആകപ്പാടെ പൂർണ്ണവിജയമായിട്ടാണോ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്’? എന്നൊരു ചോദ്യത്തിന് അവകാശമുണ്ട്. ക്ലാസുവിഭാഗം, ധനോപാസന, [Mammon worship] പരപീഡ, പരസ്പരമത്സരം തുടങ്ങിയ അസംഖ്യം ദോഷങ്ങൾ പാശ്ചാത്യസമുദായങ്ങളുടെ അധഃപതനമോ തുക്കളായി ഇന്നും ഇരിക്കുന്നില്ലെ? ഇതിനെല്ലാം ഞങ്ങൾ ക്രിസ്ത്യൻ സഭയെ കുറാം പറയുന്നില്ല. പക്ഷേ അന്യസമുദായങ്ങളിലേയ്ക്കു ഉൽകൃഷ്ട നാഗരികതപ്രചരിപ്പിക്കാൻ ഉപദേശികളെ അയയ്ക്കുന്ന സഭകൾക്ക് സ്വന്തരാജ്യങ്ങളുടെ കളങ്കം കളയാൻ ഇതുവരെ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നുള്ള വസ്തുത പ്രസ്താവിക്കാതിരിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ഈ കളങ്കമുള്ളതുകൊണ്ടാണ് പാശ്ചാത്യരിൽത്തന്നെ പലരും ക്രിസ്ത്യൻ സഭകളിൽ വിശ്വാസമില്ലാതെ ക്രിസ്തുവിന്റെ ജീവിതത്തിനും ഉപദേശത്തിനും, ആ സഭകൾ പഠിപ്പിക്കുന്നതിനേക്കാൾ കറേക്കൂടി ഉൽകൃഷ്ടമായ വ്യാഖ്യാനം ലഭിക്കാൻ ആകാംക്ഷയോടെ അന്യദേശങ്ങളിലേക്ക് ദൂഷിപതിപ്പിക്കുന്നത്.

അങ്ങനെയുള്ള ജനങ്ങൾക്കു നൽകുന്നതിനായി ഭാര

തഭ്രമിക്ക് ഒരു സന്ദേശമുണ്ടെന്ന് ഇനി നമുക്ക് ഉറപ്പായി പറയരുതേ? ആത്മികവിഷയങ്ങളിൽ ഭാരതഭ്രമിക്ക് പ്പടഞ്ഞാറിൽ നിന്നു പഠിക്കുവാൻ ഒന്നുതന്നെയായില്ല. നേരെ മറിച്ച് ഭാരതഭ്രമിയ്ക്ക് പാശ്ചാത്യരേ പഠിപ്പിക്കുവാൻ വളരെയുണ്ട്. ഹിന്ദുമതം ഇടിച്ചുപൊളിച്ചു തൽസ്ഥാനത്തു് സ്വമതപ്രതിഷ്ഠയെപ്പറ്റാൻ ശ്രമിക്കുന്നതിന്നു മൻപ് ക്രിസ്ത്യൻ മിഷണറിമാരെല്ലാവരും ഈ കാര്യം ഓത്തുകൊള്ളട്ടെ. പാശ്ചാത്യലോകത്തിന്നു പൗരസ്ത്യസന്ദേശം അത്യന്താപേക്ഷിതമായിരിക്കുന്നു.

ഈ സന്ദേശം ഇവിടെ നിന്നു പുറപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞു. ഇപ്പോഴും ഇതു് ഇവിടെനിന്നു പൊയ്ക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ശ്രീമദ് വിവേകാനന്ദസ്വാമികളുടേയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുയായികളുടേയും ശ്രമങ്ങൾക്ക് നമസ്കാരം. പശ്ചിമലോകത്തു് ശ്രീരാമകൃഷ്ണമിഷ്യൻ ചെയ്യുന്നവേല ഇപ്പോൾ ഒരു വലിയ തോതിൽ പ്രത്യക്ഷമാകയില്ലായിരിക്കാം. ഒരു പ്രത്യേക മിഷ്യനായെടുത്താൽ നമ്മുടെ സ്ഥിതി അവിടെ വളരെ അപ്രധാനമായിരിക്കാം. എന്നാൽ നിലം ഒരുക്കി വിത്തുവിതച്ചു കഴിഞ്ഞു. ഇപ്പോൾ അവിടെ പണിയെടുക്കുന്ന സ്വാമിമാർ അതിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്ന ചെറുചെടികളെ നനച്ചു രക്ഷിക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നതു്. കൂടെക്കൂടെ അവർക്ക് നല്ല പ്രതിഫലം കിട്ടുന്നുമുണ്ട്.

സ്വാമി വിവേകാനന്ദന്റെ ചൈതന്യവും ശക്തിയും അവിടെ ഇന്ന് ഏതെല്ലാംവഴി പ്രവഹിക്കുന്നുവെന്ന് ആർക്കു പറയാൻ കഴിയും? അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേര് ഏല്ലാ

തിത്തും കാണുകയില്ലായിരിക്കാം. പക്ഷേ ഫലം കൊണ്ടാണല്ലോ നാം വൃക്ഷമറിയേണ്ടതു്. വേദാന്തം ഇന്ന് അവിടെ പലവേഷത്തിൽ പ്രസംഗിച്ചു വരുന്നു. പൗരസ്ത്യസിദ്ധാന്തങ്ങൾ പ്രചരിക്കുന്നതിനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ അവിടെ ഏറക്കുറെ എല്ലായിടത്തും ചെയ്യുവരുന്നു. നവീനാശയ സംഘം, കൃഷ്ണൻസൈൻസ്, കൃഷ്ണൻയോഗം ഇതെല്ലാം ഒരേ തടിയുടെ പലേ കഷണങ്ങൾ തന്നെയാണു്. ഒരു പൗരസ്ത്യന്റെ നിലയിൽ നിന്നുനോക്കിയാൽ ഈ ഉപദേശങ്ങളിലെങ്ങും പത്തനായി ഒന്നും കാണുകയില്ലാ. ഇതെല്ലാം ഹൈന്ദവവേഷങ്ങളിൽ പലേ സ്ഥലത്തുനിന്നും എടുത്തുകൂട്ടിയിട്ടുള്ള ഉപദേശഖണ്ഡങ്ങൾ മാത്രമാണു്. ഇങ്ങനെ സ്വാമി വിവേകാനന്ദന്റെ ശക്തി ഒരായിരം മാറ്റങ്ങളിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നതായി കാണാം.

സ്വാമി വിവേകാനന്ദന്റേയും സഹോദര സത്യാസികളുടേയും സമ്പർക്കത്താൽ എത്ര ആളുകളുടെ ജീവിതരീതിക്കു് മാറ്റം സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു് ആർക്കു പറയാൻ കഴിയും? ശ്രീരാമകൃഷ്ണപരമഹംസനെ ഈശ്വരന്റെ ഭട്ടവിലത്തെ അവതാരമായിപ്പോലും വളരെ ആളുകൾ അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ ആർക്കാണ് ആശ്ചര്യമുണ്ടാകാത്തതു്? എന്നാൽ ഇവരുടെ സംഖ്യ നമുക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. നാം അറിയുകയുമില്ലാ. ശ്രീരാമകൃഷ്ണന്റെ വാക്കു് സഫലമായി എന്നുമാത്രം നമുക്കറിയാം. പാശ്ചാത്യന്മാരിൽ പലരും അദ്ദേഹത്തെ ആരാധിക്കുമെന്ന് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞതു ഫലിച്ചു. പല പാശ്ചാത്യ ഗൃഹങ്ങളിലും ശ്രീമദ് വിവേകാനന്ദസ്വാമികളുടേയും ശ്രീരാമകൃഷ്ണദേവന്ദ്രയുടെ പടം

പൂജാപീഠത്തിൽവെച്ച് ആരാധിക്കുന്നത് ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. പലക്രിസ്ത്യൻ ഗൃഹങ്ങളിലും ഇന്ന് ഭഗവൽഗീത കൃഷ്ണീയ മത ഗ്രന്ഥത്തോടൊരുമിച്ചുവെച്ച് ആദരിച്ചുവരുന്നു.

പാശ്ചാത്യ ഭക്തന്മാരിൽ പലരും ഇൻഡ്യയിൽ വന്നിട്ടില്ല. അത്ര ദീർഘമായ ഒരു യാത്രചെയ്യാൻ എല്ലാവർക്കും എളുപ്പവുമല്ല. എങ്കിലും ഇൻഡ്യയെ ഒരു പുണ്യ സ്ഥലമായി വളരെപേർ വിചാരിച്ചുവരുന്നു എന്ന് എനിക്കറിയാം. അവരെല്ലാവരും ഒരിക്കൽ അല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരിക്കൽ ഇൻഡ്യയിലേക്കു തീർത്ഥയാത്ര ചെയ്യുന്നതിന്നു ആകാംക്ഷയോടെ കാത്തിരിക്കുന്നു. അവർക്ക് ഇൻഡ്യാ, വേദങ്ങളുടേയും വൈദികമഹാഷിമാരുടേയും വാസഭൂമിയാണെന്നു മാത്രമല്ല, അത് ശ്രീരാമകൃഷ്ണദേവൻ ജീവിച്ചു തത്ത്വപാഠഭാഗം ചെയ്യുകയും സ്വാമി വിവേകാനന്ദൻ ജനിക്കുകയും ചെയ്ത അതിവിശുദ്ധലോകമാകുന്നു. അങ്ങനെയുള്ളവർ തന്നെത്താൻ ഹിന്ദുക്കൾ — ക്രിസ്ത്യാനികളെന്നല്ല — എന്നുവിളിക്കുന്നതും സൗകര്യമുള്ളപക്ഷം ഇൻഡ്യയെ സന്ദർശിക്കണമെന്ന് ആഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടു ജീവിക്കുന്നതും സാധ്യമാണല്ലോ.

എന്നാൽ “നാം ഹിന്ദുക്കളെന്നപോൾ സപീകരിക്കണമോ? ക്രിസ്ത്യാനികളെന്ന പോൾ സപീകരിക്കണമോ? ഒരു അവതാരത്തെ സപീകരിക്കണമോ, അഥവാ മറ്റൊരുവതാരത്തെ സപീകരിക്കണമോ?” എന്ന കാര്യത്തേക്കുറിച്ച് ആലോചിച്ചു ബുദ്ധിമുട്ടേണ്ട ആവശ്യം ഇല്ല. ഒരു അവതാരത്തെ ആദരിക്കുന്നവൻ എല്ലാ അവതാരത്തേയും ആദരിക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ എല്ലാം ഒരേ ചൈതന്യത്തിൽ നിന്നുണ്ടായതാണ്.

ശ്രീരാമകൃഷ്ണനെ ഈശ്വരന്റെ ഒടുവിലത്തെ അവതാരമായി അംഗീകരിക്കുന്നത് അദ്ദേഹത്തിൽ ഭൂതകാലാശയങ്ങളുടെ പൂർത്തിയും സകല ലൗകിക സംസ്കാരത്തിന്റേയും, ആത്മികാഭിവൃദ്ധിയുടേയും പരമാവസ്ഥയും നാം കാണുന്നതുകൊണ്ടാണ്. സ്വാമി വിവേകാനന്ദന്റെ ഉപദേശം ഈ യുഗത്തിലെ ധർമ്മസംഹിതയായി നാം അംഗീകരിക്കുന്നത്, എല്ലാ യുഗങ്ങളിലും മനുഷ്യർക്കു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള ജ്ഞാനം—സകലമതമർമ്മമായ മൂലതത്വം—അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉപദേശത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ്. അദ്ദേഹം പാശ്ചാത്യലോകത്തെയ്ക്കു കൊണ്ടുവന്നത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആചാര്യദേവൻ ഭാരതഭൂമിയിൽ പുനർജീവിപ്പിച്ചതും പൗരാണിക മഹർഷിമാർ ഉപദേശിച്ചുവന്നതും ആയ സനാതനധർമ്മം എന്ന ഹിന്ദുക്കളുടെ മതമായ അനാദിതത്വസഞ്ചയം തന്നെയായിരുന്നു. അതിനാൽ ഹിന്ദുമതം സ്വീകരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ക്രിസ്തീയലോകത്തു ജനിച്ച നമുക്ക് യാതൊന്നും നഷ്ടമാകുന്നില്ല. ഹിന്ദുമതസ്വീകരണമെന്നാൽ വിശാലതാപ്രാപ്തി അഥവാ വികാസമാകുന്നു. എന്തെന്നാൽ ഇപ്പോൾ നമുക്ക് എല്ലാപുണ്യസ്ഥലങ്ങളിലും ആരാധന നടത്താം, എല്ലാ ഗുഹീശ്വരന്മാരേയും ആദരിക്കാം; എല്ലാ തത്വദർശന കാർഷ്വികളോടും ഒരുമിച്ചിരുന്ന് ഈശ്വരനെ ഉപാസിക്കാം.

ഇതിൽ കൂടുതലായി എന്റെ ഇൻഡ്യൻ അനുഭവങ്ങളെപ്പറ്റി എന്താണ് പറയേണ്ടതു്? ഗുഹീമാരുടേയും മഹർഷിമാരുടേയും പാദസ്പർശംകൊണ്ട് പരിപൂർണ്ണമായ ഈ രാജ്യത്തു്—‘ബ്രഹ്മ സത്യം ജഗന്മിഥ്യ’ എന്ന തത്വം ഒരു കാ

ലത്തും മാഞ്ഞുപോകാതെ മനുഷ്യവൃദ്ധ്യത്തിൽ വിളങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ ഭാരതഭൂമിയിൽ—മനുഷ്യരുടെ രക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി ഭഗവാൻ ഇടവിടാതെ മനുഷ്യരൂപത്തിൽ അവതരിക്കാറുള്ള ഈ പുണ്യഭൂമിയിൽ—പാശ്ചാത്യലോകജാതനായ ഒരുവൻ വരുവാനിടയായതുതന്നെ ഒരു മഹാഭാഗ്യമല്ലേ? സ്വാമി വിവേകാനന്ദൻ നമ്മോടു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതുപോലെ; സകല മനുഷ്യരും കർമ്മമോചനത്തിനുവേണ്ടി വരേണ്ട ലോകമല്ലേ ഇത്! ഈ രാജ്യത്തു വരുന്നതുതന്നെ ഒരു വലിയ അനുഭവമാണ്. എനിയ്ക്കു സിദ്ധിച്ചതുപോലെ കാലാന്തരത്തിൽ പല പാശ്ചാത്യഭക്തന്മാർക്കും ഇവിടെ വന്ന് ഇവിടുത്തെ ആളുകളോടു സ്വാതന്ത്ര്യമായി പെരുമാറുവാനുള്ള ഭാഗ്യം ഉണ്ടാകുമെന്ന് ഞാൻ ആശിക്കുന്നു ഇത് ഒരുപക്ഷെ അസാധ്യമായിരുന്നാൽതന്നെയും ശ്രീമദപി വേകാനന്ദസ്വാമികൾ സ്ഥാപിച്ച ശ്രീരാമകൃഷ്ണമിഷ്യൻ പാശ്ചാത്യലോകത്തു് ചെയ്തുവരുന്ന ശ്രമം നിശ്ചയമായും തത്പരർശനകാംക്ഷികളായ യഥാർത്ഥ ഭക്തന്മാർക്ക് അത്യന്തം ഉപകാരപ്രദമായിത്തീരുന്നതെന്നാണ് എന്റെ വിശ്വാസം.

മഹാകൃത്യങ്ങൾ പലതും ചെയ്തുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ സ്വന്തഭാഷയിൽ പറയയാണെങ്കിൽ, “വാസ്തവത്തിൽ വിളവു വളരെ മഹത്തു്. എന്നാൽ വേലക്കാർ വളരെ കുറവു്. അതുകൊണ്ട് ഫലനാഥനായ സർവ്വേശ്വരനോടു് ഇനിയും വേലക്കാരെ കൂടുതൽ അയയ്ക്കുവാൻ നിങ്ങൾ പ്രാർത്ഥിക്കവിൻ.”

ശ്രീരാമകൃഷ്ണനും സ്വാമി വിവേകാനന്ദനും ഇൻഡ്യക്കുവേണ്ടി മാത്രമല്ല വന്നതു്. ദുഷ്ടശക്തികൾക്കു് അടിമ

പ്പെട്ട് കിടക്കിടുത്തുകൊണ്ടിരുന്ന ലോകത്തെ രക്ഷിക്കാനായിട്ട് അവർ വന്നു. അതിന്റെ ഫലം എല്ലാരാജ്യത്തും ഉണ്ടാകണം. എന്തെന്നാൽ ശ്രീമദ്വിവേകാനന്ദസ്വാമികൾ തന്റെ ഹിന്ദുസമോദരന്മാരെ കാഹളം വിളിച്ചുറിയിച്ചത് അവർ ഭൂമിയുടെ നാലു പരിധികളിലും അവരുടെ ആത്മിക ധർമ്മം പ്രസംഗിച്ചു അവരുടെ ധർമ്മം നിർവ്വഹിച്ചു ലോകാഭിവൃദ്ധിയെ സഹായിക്കണമെന്നായിരുന്നു. പശ്ചിമലോകത്തിന് പൗരസ്ത്യലോകത്തെ വല്ലതും പഠിപ്പിക്കുവാനുണ്ടായിരുന്നാൽതന്നെയും ഭാരതഭൂമിയുടെ ഉപദേശമാണ് സർവ്വശ്രേഷ്ഠമെന്ന് പാശ്ചാത്യർ മറക്കാതിരിക്കട്ടെ! ഭാരതീയരുടെ മതത്തിന് ഒന്നിന്നുമാത്രമേ സകല ജനങ്ങളുടേയും ഹൃദയത്തിൽ ശാന്തിയും സംതുഷ്ടിയും പ്രതിഷ്ഠിക്കുവാൻ കഴിയുള്ളൂ.

—: ശ്രീ ഗുരുപാദാർപ്പണമസ്തു. :—

ഞാൻ ഹിന്ദുവായതെന്തിന്?

[ഡാക്കാ സർവ്വകലാശാലയിൽ നിന്ന് ബി. എ. ജയിച്ച ശേഷം ബാസ്റ്റ് റഫിമാൻ എന്ന പഴയ പേരുപേക്ഷിച്ചു, പീയൂഷകാന്തിസിംഹൻ എന്ന പേരു സ്വീകരിച്ചു ഹിന്ദുധർമ്മം അവലംബിച്ചു, മുസൽമാൻ ജാതിയിൽ ജനിച്ച ഒരു മാന്യൻ ഒരു പ്രസംഗത്തിൽ പറഞ്ഞതു്.]

“ഞാൻ മുസൽമാനായിരുന്നപ്പോൾ, അവർ (മുസ്ലീങ്ങൾ) ഇൻഡ്യയേക്കാളധികമായി അറേബ്യയേയും ടർക്കിയേയും അവരുടെ മാതൃഭൂമിയായി കരുതിവന്നതു് ഞാൻ ഏറ്റവും വ്യസനത്തോടെ വീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അവർ ഇൻഡ്യയിലാണ് താമസിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ അവർ എപ്പോഴും അവരുടെ മുഖം മുസ്ലീം രാജ്യങ്ങളിലേയ്ക്കു തിരിച്ചുകൊണ്ടാണിരിക്കുന്നതു്. ഇടമുറിയാത്ത പാരമ്പര്യത്തോടുകൂടി, ഈ ഭാരതഭൂമിയിൽ നമ്മുടെ പൂർവ്വികന്മാർ നമുക്ക് ഒരു നാഗരികത അവകാശമാക്കിത്തന്നിട്ടുണ്ട്. ആ നാഗരികതയുടെ ഗുണം മുസൽമാന്മാർ മനഃപൂർവ്വം ഉപേക്ഷിച്ചിരിക്കുകയാണു്. എന്നാലും ഞാൻ പറയുന്ന ഈ നാഗരികത ഇന്ന് ഇൻഡ്യയിലുള്ള മുസൽമാന്മാരിൽ നൂററിനു തൊണ്ണൂറുപേർക്കൂടി പങ്കെടുത്തു് ഉണ്ടാക്കിയതാണു്. ഇൻഡ്യയിലെ മുസൽമാന്മാർ ഭാരതീയസമുദായത്തിൽ പുറത്തേവിടെെന്നോ കൊണ്ടുവന്നു് ഇടപ്പെട്ട വിദേശിവസ്തുപോലെയാണു് ഇന്ന് ഇരിക്കുന്നതു്. ഹിന്ദുക്കളല്ല അവരെ വിദേശികളായി കരു

ഇന്നു്, അപർത്ഥനയാണു് ഭാരതീയസംസ്കാരത്തിൽ നിന്നും ഭാരതീയ നാഗരികതയിൽ നിന്നും വിട്ടു വളരെ ദൂരെ നില്ക്കുന്നതു്. ഹിന്ദുധർമ്മം സ്വീകരിച്ചതോടുകൂടി ഞാൻ ഭാരതമാതാവിന്റെ അടുക്കലേക്കു തിരിച്ചുവന്നു. ഹിന്ദുക്കൾക്കു ഇസ്ലാമിനോടോ മറോതെങ്കിലും മതത്തോടോ ഭേദമില്ല. ഹിന്ദുമതത്തിൽ കാണാത്തതായി ഇസ്ലാമികഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഞാൻ യാതൊന്നും കാണുന്നില്ല. ഒരു അറബിപേരു് ഒരു ഇൻഡ്യാക്കാരനു് ആവശ്യമില്ലാത്തതാണെന്നു മാത്രമല്ല, യുക്തിവിരുദ്ധമാണെന്നുംകൂടി ഞാൻ കാണുന്നു. അവരുടെ അറബിപ്പേരുകളാണു് പ്രത്യേകിച്ചും ഇൻഡ്യൻ മുസൽമാനാണു ഇൻഡ്യാക്കാരല്ലാതാക്കുന്നതു്. ഞാൻ എന്റെ അറബിപ്പേരുപേക്ഷിച്ചു ഒരു യഥാർത്ഥ ഇൻഡ്യാക്കാരനായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഞാൻ ഹിന്ദുമതം സ്വീകരിച്ചു. എന്നാൽ ഒരു ഹിന്ദുവായതുകൊണ്ടു് ഞാൻ ഇസ്ലാമിനെ വെറുക്കാൻ പഠിച്ചില്ല. * ഒരു ഹിന്ദുവായിത്തീർന്നതുകൊണ്ടു്, ഞാൻ ഇത്ര കഠിനം മുഹമ്മദിനെ ആദരിച്ചിരുന്നതുപോലെ ലോകത്തുള്ള മറ്റനേകം സിദ്ധന്മാരേയും ബഹുമാനിക്കാൻ പഠിയ്ക്കും. ഒരു ഹിന്ദുവായിത്തീർന്നതുകൊണ്ടു് ഞാൻ കുറേക്കൂടി വലിയ ഒരു മുസൽമാനും യഥാർത്ഥ ഭാരതീയനുമായിത്തീർന്നുവെന്നാണു് ഇന്നത്തെ എന്റെ ദൃഢവിശ്വാസം.”

* ഇതിൽനിന്നു് ഏതു വ്യത്യാസപ്പെട്ട രീതിയിലാണു ഇസ്ലാം സ്വീകരിച്ച ഹിന്ദുക്കൾ പ്രസംഗിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നു നോക്കുക.

